

**«Παράβασιν είναι της ορθοδόξου πίστεως το
ονομάζειν αιρετικούς εν τη αγία αναφορά»
(ΜΗΤΕΡΙΚΟΝ - ΣΤ, εκ του βίου της Αγίας
Μελάνης)**

Στο «ΜΗΤΕΡΙΚΟΝ» (τόμος ΣΤ΄), εκδόσεως «Ι. Ησυχαστηρίου Τιμίου Προδρόμου Ακριτοχωρίου», στις σελίδες 205-323, υπάρχει (εκτεταμένος) ο βίος της Οσίας Μελάνης (338-439 μ. Χ.).

Διασώζεται στις σελίδες του βίου της και η εκκλησιολογική (κριτική) διαμαρτυρία της Αγίας προς λειτουργό ιερέα, που μνημόνευσε αιρετική στην Αγία Αναφορά της Θ. Λειτουργίας.

Ως λειτουργική υπενθύμιση να υπογραμμίσουμε, ότι στο τμήμα της Αγίας αναφοράς εμπεριέχεται και η μνημόνευση ονομάτων (Δίπτυχα). Μνημονεύονται πρώτα οι άγιοι της Εκκλησίας, ιδιαίτερα δε η Υπεραγία Θεοτόκος, στη συνέχεια οι κεκοιμημένοι και τέλος οι ζώντες.

Να τονίσουμε, επίσης, ότι η σύνολη αυτή μνημόνευση μαρτυρεί και την ενότητα της Εκκλησίας στη βάση της ορθής Πίστεως - αλήθειας.

Παραθέτουμε αυτή τη ριζική διαμαρτυρία (έλεγχο) της Οσίας Μελάνης, που διηγείται ο ίδιος ο ιερέας:

«όθεν γυναικός υπάτου τινός εν ξενιτεία καταλυσάσης τον βίον εις τους αγίους Τόπους ανήνεγκα το όνομα εν τη αγία αναφορά συν τοις προτελειωθείσιν αγίοις - τούτο γαρ ημίν έθος ποιείν, ίνα εν τη ώρα τη φοβερά εκείνη υπέρ ημών πρεσβεύουσιν -, και επειδή κοινωνούσα μεθ' ημών των ορθοδόξων αιρετική είναι παρά τινών ελέγετο,

ούτως ηγανάκτησεν η μακαρία, ως πάραυτα και παραχρήμα ειπείν μοι μετά παρρησίας ότι• «Ζή Κύριος, εάν αυτή ονομάζεις, ουκέτι κοινωνώ σου τη προσφορά». Ως δε έδωκα αυτή λόγον, επί του αγίου θυσιαστηρίου μηκέτι αυτήν ονομάσαι, έφη• «Τέως το άπαξ τούτο, επειδή ωνόμασας αυτήν, ου κοινωνώ». Ούτως επίστατο παράβασιν είναι της ορθοδόξου πίστεως το ονομάζει αιρετικούς εν τη αγία αναφορά».

Μετάφρασις: «Όπως μνημόνευσα λοιπόν στην αγία αναφορά το όνομα της γυναίκας ενός υπάτου μαζί με τους προκεκοιμημένους αγίους, η οποία τελείωσε τον βίο της στην ξενητιά, στους αγίους Τόπους – διότι έχουμε τη συνήθεια εμείς να το κάνουμε αυτό, ώστε να μεσιτεύουν για εμάς την φοβερή εκείνη ώρα – και επειδή είχε εκκλησιαστική κοινωνία μαζί μας, με εμάς τους ορθοδόξους, κάποιοι μας πληροφόρησαν ότι είναι αιρετική• τόσο αγανάκτησε η ευλογημένη, ώστε αμέσως, την ίδια στιγμή, να μου φωνάξει αυθόρμητα• «Ζει ο Κύριος, αν την ονομάζεις – μνημονεύεις, δεν θα κοινωνώ από την προσφορά σου». Κι όταν της έδωσα τον λόγο μου πάνω στο άγιο θυσιαστήριο, ότι ποτέ πια δε θα την μνημονεύσω, απάντησε• «Πολύ είναι και μία φορά! Επειδή την μνημόνευσες, δεν κοινωνώ». Έτσι θεωρούσε πως είναι παράβαση της ορθόδοξης πίστεως η μνημόνευση αιρετικών την ώρα της αγίας αναφοράς». Συνιστούσε δηλαδή την ιερά Αποτείχιση!

Το ομολογιακό βάρος της εκκλησιολογικής στάσης της Οσίας Μελάνης «αντιμετωπίζεται» από το πλήρωμα, σήμερα, με δύο τρόπους, έναν άμεσο και έναν έμμεσο. Ο άμεσος στηρίζεται στην πλήρη άγνοια (άσχετοι) της ιστορίας των αγίων, ο δεύτερος (έμμεσος) τρόπος

απηχείται στα εγχειρήματα διατυπώσεως θεωριών με σκοπό να εξοβελίσουν το καθήκον τους, ως πολεμική ιερά, έναντι της παναιρέσεως του οικουμενισμού, δηλ. εφευρίσκουν «δυνητικές» δικαιολογίες, ότι (δήθεν) θα προκληθούν σχίσματα στην Εκκλησία από την διακοπή μνημόνευσης των σημερινών αιρετικών επισκόπων ή ας γίνουμε πιο ευαίσθητοι στην προσωπική κάθαρση ή ας μείνουμε εντός εκκλησίας κ.λ.π.

Παραθέτω, ως δομική αντιστοιχία των ανωτέρω, δυο σημεία από τον βίο της:

A) «Διάβαζε με τόση επιμέλεια τις συλλογές με τις βιογραφίες των αγίων, ώστε δεν της ξέφευγε κανένα βιβλίο που θα μπορούσε να βρει. Άλλα αγόραζε κι άλλα δανειζόταν και τα διάβαζε με τόση δύναμη, ώστε να μη χάνει κανένα λόγο, κανένα νόημα» (Σελ. 249).

B) «Η ίδια νήστευε, χωρίς να τρώγει καθόλου λάδι, όπως είπαμε και πιο πάνω, όλες τις εβδομάδες από την Πεντηκοστή μέχρι το επόμενο Πάσχα. Και όπως διαβεβαίωσαν πολλοί από όσους ήξεραν καλά τα πράγματα, ποτέ δεν κοιμήθηκε χωρίς να φοράει τον σάκκο της, ούτε έφαγε το Σάββατο, πριν τελειώσει όλον τον κανόνα της.

Στην προοπτική που έχει διανοίξει η ομολογιακή - εκκλησιολογική στάση της Οσίας Μελάνης, είναι ανάγκη ο κάθε πιστός να επαναξιολογήσει τη σχέση του με τους αιρετικούς ποιμένες. Να μιμηθεί δηλ. την Οσία Μελάνη.

Η ορθότητα - εγκυρότητα της στάσης της Οσίας, επιβεβαιώνεται και στο βίο του αγίου Ευμενίου, όπως διαβάζουμε στο βιβλίο του Νεοφύτου (Μόρφου), με τίτλο:

«Ο Άγιος Νικηφόρος ο λεπρός και ο γέροντας Ευμένιος Σαριδάκης».

Γράφει ο μοναχός Ιερόθεος (πνευματικό τέκνο του αγ. Ευμενίου): «ο Γέροντας μου εκμυστηρεύθηκε ότι μνημόνευσε στην Πρόθεση τον ευρωπαϊό γνωστό ανθρωπιστή Ραούλ Φολερώ, παπικό στο δόγμα, επειδή είχε ευεργετήσει το Λεπροκομείο και ήταν πολύ καλός άνθρωπος. Τότε, άγγελος Κυρίου του πέταξε τη μερίδα από το άγιο Δισκάριο τρεις φορές. Την τρίτη φορά, του εμφανίσθηκε λέγοντάς του ότι εκεί (στην Πρόθεση) έχουν θέση μόνο τα μέλη της Εκκλησίας. Του εξήγησε ότι στο κομποσχοίνι του μπορεί να βάλει τους πάντες, αιρετικούς, ετεροθρήσκους, φονιάδες, εγκληματίες, ασελγείς, ζώντες και κεκοιμημένους, το πλήρωμα όλης της οικουμένης. Στην Ευχαριστιακή Αναφορά όμως, όνο τους Ορθοδόξους, γιατί αυτοί αποτελούν τα μέλη της μίας, αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας» (Σελ. 89).

Σχόλια

1^ο Σχόλιο: Το φρόνημα της Αγίας Μελάνης περί «μη ονομάζειν αιρετικούς εν τη αγία αναφορά», συνιστά υποχρεωτικότητα διακοπής της μνημονεύσεως των σημερινών οικουμενιστών επισκόπων.

2^ο Σχόλιο: Αν θελήσει κανείς να αποτιμήσει την σημερινή Μοναχική - Μοναστηριακή πραγματικότητα με μέτρο την Οσία Μελάνη θα είναι πολλαπλή η διαπίστωση ομολογιακής ανεπάρκειας.

Θωρακίζονται (κρύβονται) πίσω από ασκητικά κείμενα, ανεχόμενοι την αίρεση στο όνομα, φεύ, του αγιασμού και της υπακοής!

3^ο Σχόλιο: Σήμερα, οι σκέψεις (και μόνο) περί μη εκκλησιαστικής κοινωνίας με τους αιρετικούς επισκόπους απωθούνται. Δεν φθάνουν καν στη συνείδηση. Εκλαμβάνονται ως ανταρσία κατά της Εκκλησίας. δυστυχώς!

4^ο Σχόλιο: Στον «ΠΡΟΛΟΓΟ» του «ΜΗΤΕΡΙΚΟΝ» (Στ' ΤΟΜΟΣ), ο συντάκτης Αρχιμανδρίτης Αλέξιος (καθηγούμενος Ι. Μ. Ξενοφώντος), γράφει:

«Δια της καταθέσεως της πνευματικής εμπειρίας τούτων των σκηνωμάτων της θείας δόξης, οι εν αγνοία έρχονται εις φωτισμόν θεογνωσίας, οι καθεύδοντες εγείρονται προς άσκησιν οσιακών παλαισμάτων και οι αθλούμενοι εις τον στίβον της Εκκλησίας διδάσκονται την υπέρβασιν των μεθοδειων του αντικειμένου».

Δεν διαφωνούμε!

Ερώτημα: Διατί ο Γέροντας και οι αδελφές μοναχές του Ι. Ησυχαστηρίου Τιμίου Προδρόμου Ακριτοχωρίου δεν μιμούνται την οσία Μελάνη, διακόπτοντας το μνημόσυνο του αιρετικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου προς «υπέρβασιν των μεθοδειών του αντικειμένου»;

Συμπερασματικά, η οσία Μελάνη απορρίπτει την παθητική αποδοχή της αιρέσεως και προβάλλει το αντίπαλό του, δηλ. την ενεργητική πνευματική αντίσταση έναντι της αιρέσεως. Αυτό αποδεικνύει και το υποχρεωτικό του 15^{ου} Κανόνα της Α-Β Συνόδου.

ΝΙΚΟΣ Ε. ΣΑΚΑΛΑΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ